

/// PERSBERICHT //////////////////////////////////////

ELEANOR ANTIN

Classical Frieze

22 November 2009 – 9 Januari 2010

Opening Zaterdag 21 November 2009 18u–20u

Lezing door Eleonor Antin uit *“Conversations with Stalin”*

Performance Zaterdag 21 November 2009 16u30

Erna Hecey heeft het plezier u de solotentoonstelling *“Classical Frieze”* van Eleanor Antin voor te stellen. *“Classical Frieze”* weerspiegelt Antins onophoudelijke belangstelling voor allegorie, de klassieke mythologie en de verpersoonlijking van ontleende identiteiten door middel van literatuur, performance, fotografie, video en film. Antin, geboren en getogen in New York, verhuisde in de late jaren zestig naar Zuid-Californië, waar ze zich ging toeleggen op de verpersoonlijking van prototypische figuren van de Westkust, zoals bijvoorbeeld *The King of Solana Beach*, een monarch die zich bekommert om “zijn” onderdanen en de integriteit van “zijn koninkrijk” beschermt tegen de hebzucht van vastgoedontwikkelaars.

Zo ensceneerde Antin reeds van bij het begin op humoristische wijze de tijdloze strijd tussen enerzijds de patriarchale welwillendheid van een opperste leider (hetzij *The King of Solana Beach*, hetzij de Goden, hetzij Stalin) en anderzijds de korte-termijninschattingen van door verlangen en hebzucht gedreven individuen. Het is onvermijdelijk dat dergelijke verlangens voorgoed iedere poging tot het opleggen van een autocratisch regime zullen dwarsbomen, net omdat ze aanleiding geven tot mythische verhalen wier precieze herhaling, en de erop volgende variaties, ervoor zorgen dat ze nimmer vaststaand of onderworpen aan volksverlakerij zijn.

In de zeven fotografische taferelen van *“Classical Frieze”* zet Antin het transhistorisch in kaart brengen van de culturele typografie voort, waarbij ze het Mediterrane bekken met het zonnige Californië en de antieke wereld met de eigentijdse cultuur en politiek verenigt. De beelden focussen op het verhaal van Helena, dat gewoonlijk, afhankelijk van de verteller, ofwel over de wisselvalligheden van een vrouw wiens schoonheid oorlogen uitlokt ofwel over de verwezenlijkingen van een vastberaden heldin bewust van haar krachten vertelt. Antin verkiest om beide kanten van de ambigue persoonlijkheid van Helena te tonen en zo de complexiteit van een figuur te onthullen die, “na drieduizend jaar van openbaarheid”, “vreemd genoeg het stilzwijgen bewaart als de mooiste en meest desastreuze objectivering van mannelijke begeerte en verlangen”.

Door daarenboven de klassieke mythologie samen te brengen met expliciete referenties aan de schilderkunst (Rubens, Géricault, Couture) en minder expliciete referenties aan bepaalde genres binnen de fotografie (Wilhelm von Gloeden) en cinema (van Cecil B. DeMille tot Ridley Scott) vertelt *“Classical Frieze”* het verhaal van een gemeenschappelijke culturele erfenis, waarnaar soms verwezen wordt als “joods-christelijk” of “van het Boek”, terwijl er gealludeerd wordt op een symmetrie tussen de opkomst en ondergang van imperia en de cyclische omwentelingen van onze politieke en financiële systemen.

De allegorie is voor Antin “de meest adequate methode om het verhaal van onze desperate existentiële situatie in de wereld” te vertellen. Het is eveneens de allegorie die toelaat dat haar foto’s als culturele röntgenstralen fungeren, waarbij elke narratieve laag simultaan naar het voorplan wordt gebracht en waar net als bij academische schilderijen, picturale fotografie en epische cinema aan elk detail aandacht wordt besteed. Veeleer dan een homogeniserend proces van historische vertaling brengen deze allegorische beelden een exces aan betekenis teweeg, eerder een vermenigvuldiging dan een reductie van interpretatieve mogelijkheden – hetgeen kunsthistoricus Maximum Kozloff omschrijft als Antins gebruik van opzettelijke “foutvertaling”.

In *Constructing Helen* (2007) betreft Antin het mythologiseren bij wijze van spreken op heterdaad: mannen zijn naarstig bezig aan een beeldhouwwerk van een liggende naakte vrouw, waarvan de meer dan levensgrote afmetingen hen reduceert tot lilliputterdimensies. Mocht er al een model worden geselecteerd, moet één vrouw duidelijk in staat zijn om boven haar rivalen uit te steken. Vandaar dat in *Casting Call* en *Judgment of Paris*, beide uit 2007, Antin de eeuwenoude troep van een mannelijke jury die beslist over het lot van vrouwelijke kandidaten bespot (een troep die voortleeft in de zogenaamde "reality" tv-shows zoals *The Apprentice*). Ondanks het feit dat schilders vaak een spectaculair visueel effect bereiken door de onthoofding van mannen weer te geven – i.e. door de kijkers veronderstelde angst voor castratie te verzilveren – verlustigen in *Helen's Vengeance* (2007) drie beschonken schikgodinnen, een jong meisje en Helena zelf zich aan het spektakel van het bebloede hoofd van de poëet, terwijl de schilder in de achtergrond tevergeefs poogt zich te bevrijden uit de vogelkooi. *Proserpine welcomes Helen* (2007) legt een ander "imaginair" moment in het leven van Helena vast. "Proserpine", of Persephone in de Griekse traditie, gemalin van Hades, biedt Helena een warm onthaal in de onderwereld aan – een ontmoeting die geen enkele grote poëet beschrijft, maar die Antin accuraat voor de lens heropvoert. *Plaisir d'Amour* (2007), gebaseerd op het schilderij *Decadence of the Romans* (1847) van Thomas Couture, nu in Musée d'Orsay, geeft nog een andere gecensureerde scène van Helena's officiële biografie weer, namelijk het ogenblik waarop haar verhouding met Paris haar eerste sprankels heeft verloren: hier is ze te zien wanneer ze met tegenzin deelneemt aan een apathische orgie, terwijl het voor het Griekse leger decennia vergt om Troje te belegeren. *The Tourists* (2007) drijft de allegorische mix van verwijzingen nog verder ten top, door het pathos van Géricaults *Le Radeau de la Méduse* te combineren met twee Helenas die op weg zijn naar het winkelcentrum, gekleed als sterren in een klassieke prequel van *The Devil Wears Prada*.

Even dubbelzinnig als Helena's persoonlijkheid vestigen Antins zorgvuldig choreografeerde beelden de aandacht op twee ogenschijnlijk wederzijds exclusieve registers: de impressie van tijdelijke en narratieve naadloosheid teweeggebracht door de beweging van de film aan 24 frames per seconde en het waarheidseffect dat door de split-second sluitertijd van de foto wordt veroorzaakt. Tussen het eerstgenoemde verhaal-vertellen en de laatstgenoemde veronderstelde rol als objectieve getuige, creëert Antin doorsnee hermafrodieten, tegelijk fictief en waarheidsgetrouw, tegelijk ogenblikkelijk en talmend. Als bewijs van Antins oude belangstelling in deze tijdelijke convergentie bevat "*Classical Frieze*" een kortfilm, eveneens getiteld "*Classical Frieze*", die de gelijkenis onthult tussen de techniek van de kunstenaar om foto's te nemen enerzijds en Hollywoodfilms op te nemen anderzijds.

Ter gelegenheid van de opening van "*Classical Frieze*" bij Erna Hecey, zal Antin voorlezen uit haar "mémoires", getiteld *Conversations with Stalin*, een tekst die switcht tussen "absurdistische komische bekentenis en ironisch pathos". Als een andere incarnatie van Antins complexe leven en denken, speelt *Conversations with Stalin* met de heterogene narratieve registers en biografieën – specifiek, in dit geval – met de kunstenaars eigen ervaring op te groeien in het Amerika van de jaren '50 in een joods, communistisch, Oost-Europees immigrantenhuishouden.

Een kabinetspresentatie van tekeningen gerelateerd aan *Conversations with Stalin* vervolledigt deze tentoonstelling.

"*Classical Frieze*" is de derde tentoonstelling van Eleanor Antin bij Erna Hecey Gallery, na "*100 Boots*" in 2006 en "*The Empire of Signs*" in 2007.

Eleanor Antins fototentoonstelling "*The Last Days of Pompeii*", Ronald Feldman Gallery, New York (2002) ontving de eerste prijs voor "*Best Show by a Mid-Career Artist*" uitgereikt door AICA (International Association of Art Critics). De werken uit deze tentoonstelling reisden naar Wenen, Milaan, Los Angeles, San Diego, enz. Antin had verscheidene solotentoonstellingen, ondermeer in het Museum of Modern Art, het Whitney Museum en het Wadsworth Atheneum. Een belangrijke retrospectieve in het Los Angeles County Museum of Art in 1999 reisde vervolgens naar het Washington University Museum in Saint Louis vooraleer rond te reizen in het Verenigd Koninkrijk. In 2009 had Antin opnieuw een solotentoonstelling in het Los Angeles County Museum of Art getiteld "*Classical Frieze*". Andere recente solopresentaties zijn "*Eleanor Antin: Historical Takes*" in het San Diego Art Museum en "*Helen's Odyssey*" bij Ronald Feldman Fine Arts in New York, beide in 2008. Antin nam deel aan ontelbare groepstentoonstellingen waaronder documenta 12 in Kassel, *WHACK: Art and the Feminist Revolution* in Los Angeles, New York en Vancouver, en *elles@centrepompidou* in Parijs. Het werk van Antin is vertegenwoordigd in belangrijke publieke collecties waaronder die van de Art Institute of Chicago, het Whitney Museum, het Museum of Modern Art, het Los Angeles County Museum of Art, het Jewish Museum, het San Francisco Museum of Modern Art, Tate Modern, en het Centre Georges Pompidou in Parijs.

Erna Hecey Gallery

rue des fabriques 1c fabrieksstraat bruxelles 1000 brussel

t. +32.2 502 00 24 f. +32.2 502 00 25 info@ernahecey.com www.ernahecey.com